

Güray Sert

KORKUD

Sabah olmak üzereydi. Mihri, mumları söndürüp söndürmemekte kararsız kalıp, bu işi biraz daha sonraya bırakmayı tercih etti. Masasının üstünde duran mektubu aldı ve Manisa'ya gönderilmeden önce son kez yüksek sesle okudu.

Bilirsin ki, başımdaki saç teli kadar kelime dostum var. Kâğıtları kendime yâren, divitimi en yakın sırdaşım yapmışım. Yine de sana ne yazacağımı, söze nasıl başlayacağımı, bilemez durumdayım.

Bazı şeylerin adını koyamıyorsun. Neydi bizim yaşadığımız hiç düşündün mü? Bir adım ötedeyken fersah fersah uzak durmak nedendi? Nefesini hissediyorken cüzzamlıymışız gibi tenine dokunamamak neyin nesiydi? Aşk sarmışken tüm bedenimizi, birbirimizin bedenini saramamak nedendi? Bunları bir türlü cevaplayamıyorum ve o yitip giden günlere o kadar üzülüyorum ki...

Şimdi bunları bu kadar rahat yazabiliyor olmam, o güzel gözlerinin tesirinden yeterince ırak olmamdandır. Yine de isterdim ki, yine yanı başımda olsaydın, tekrardan nazarın üstümde gezinseydi ve ben heyecandan lodosa yakalanmış, dut yaprağı gibi tir tir titreyeseydim de bu kadar ayan bir beyanım olmasaydı. İsterdim ki, sen yanımda olsaydın da, ben yine yıldızlara bakıyormuş gibi yapıp senin elinin elime degeceği anı bekleyeseydim. Hiç değmedi. Ben semada saymadık yıldız, gözlerimi ulaştırmadığım tek bir köşe bırakmadım ama senin elin benim elime hiç ulaşmadı. Şimdi düşünüyorum da o zaman mı daha uzaktık şimdi mi?

Hatırlar mısın bilmem, bir gece bahçede oturmuş, aşktan bahsediyorduk. Sen, pervaneni, ateşe olan aşkı anlatmıştın bana. Hani şu, dört pervane böceğinin ateşi öğrenmeye çalıştıkları hikâyeye. Birinci pervane ateşe yaklaşmış ve dönüp diğer pervane böceklerine demiş ki, "Bu ateş aydınlatıcı bir şey" diye anlatmıştın. Şimdi hatırladığıma göre hikâyenin devamı da şöyleydi: "İkinci pervane daha da yaklaşmış ateşe ve dönüp demiş ki, " Bu ateş ısıtıcı bir şey." Üçüncüsü daha da ileri gitmiş ve kanatlarının ucunu yakmış. O da dönüp demiş ki, "bu ateş yakıcı bir şey." Dördüncü pervane ise ateşin tam içine girmiş. Evet, hikâyeye böyleydi ve sen demiştin ya sadece dördüncü pervane tam manasıyla anlamış ateşin ne olduğunu. İşte o an ben hangi pervaneyim diye düşünüyordum. Seninle bütünleşmek istiyordum dördüncü pervane gibi ama o değildim. Sanırım ben üçüncüydüm. Bu aşkın ışığını da gördüm, sıcaklığım da hissettim, acısını da tattım ama bir türlü sen olmadım.

Şimdi ne olacak? Tek bir temennim vardı. O da Korkud'un Amasya'ya gelmesiydi. Eğer öyle olsaydı bu mektubu sana yazıyor olmayacaktım. Şehre girdiğiniz gün, bu sefer ben karşına çıkacaktım ve sana, senin için biriktirdiğim şiirlerimi sunacaktım. Sen onları okur okumaz bana sarılacaktın ve ikimiz de aşk ateşinin tam içine düşüp benliğimizden vazgeçecek, iki yarımından bir bütün olacaktık. Hep bu hayalle yaşadım ama olmadı.

Bundan sonra ne yaşarsız bilinmez. Sen Amasya'ya gelemeyeceğine, bende buradan kopamayacağıma göre bir daha ne zaman karşılaşırız meçhul. Kim bilir belki ilerde Korkud padişah, sen sadrazam olursun. Ben de eteğinizi öpmeye gelen kulunuz olurum da bir kez

daha kesifir bakifilarımız. Öyle bir gün gelirse tut, bırakma beni. Dönmek zorunda olduğum bir Őehir olduğunu unutayım. Zamandan, mekândan kopup yaŐayalım aŐkımızı. El ele düŐelim ateşe.

Bundan sonra ki zamanımı seni unutmaya çalıŐarak geçireceğim. Çünkü biliyorum ki, unutmaya çalıŐtıkça seni hatırlayacağım.

Mihri

Mektubu tekrardan masaya bırakan kadın, arkasına dönüp en başından beri dikkatle onu dinleyen adama, " E nasıl olmuş, beğendin mi?" diye sordu. Adam, kuŐađından çıkardığı gerdanlığı Mihri'nin zarif boynuna takmaya çalıŐırken, " Kıskandım doğrusu" diye cevapladı kadını. Ardından kadının omuzlarını öpmeye başladı. Bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. " Piyale ilerde çok iŐimize yarayacak. Korkud'un attığı her adımı bilmeliyiz. Bunun için gerekirse Manisa'ya gitmeye hazır mısın?" diye sordu. Gözleri uzaklara dalmıŐ olan Mihri, arkasına dönüp adamın gözlerine bakarken, bir taraftan da adamın kuŐađını çözüyordu. Adam, istediği cevabı almıŐtı.